

[Pia Kjærsgaard]

og Flygtningenævnet. Folketingets behandling af det radikale forslag vil reelt indebære, at Folketinget stemmer om, hvorvidt statsløse palæstinensere fra Libanon, der opholder sig her i landet – lovligt eller ulovligt – skal have opholdstilladelse. Vedtages lovforslaget, vil justitsministeren, medmindre han da vælger at træde tilbage, blive forpligtet til at meddele de pågældende statsløse personer dansk opholdstilladelse.

Under disse meget, meget særegne omstændigheder, hvor Folketinget træffer direkte beslutning om, hvordan udlændingeloven skal administreres i forhold til en bestemt, afgrænset personkreds, er det naturligvis ikke holdbart, at Tinget kun har muligheden for at vedtage eller forkaste det radikale forslag om opholdstilladelse. Skal der opnås en regulær debat og en bæredygtig løsning på det palæstinensersproblem, der efterhånden optager hele den politiske og offentlige debat, må Folketinget naturligvis også have den alternative mulighed at træffe konkret beslutning om, at de pågældende personer udvises af landet.

Det er derfor, Fremskridtspartiet har fremsat sit eget forslag, idet vi mener, at den eneste værdige og holdbare løsning på palæstinensersagen er, at der nu sker en effektiv udvisning af de pågældende, der har fået afgjort deres sager, og at resten skal have samme vilkår. De har ingen tilknytning til Danmark. De opholder sig i princippet ulovligt her i landet. Den danske befolkning ønsker ikke deres tilstedeværelse. De har indtil dato kun skabt ufred, diskussion, omkostninger og negative virkninger for det danske samfund.

Nu må denne sag finde sin logiske og korrekte afslutning. Formålet med Fremskridtspartiets forslag er at sikre, at Folketinget giver justitsministeren en klar instruks om, at sagen om de statsløse palæstinensere nu må finde sin afslutning ved, at udvisningen af de pågældende effektueres. Vedtagelsen af forslaget fjerner samtidig enhver begrundet eller ubegrundet kompetencetvivl, der måtte vanskeliggøre justitsministerens fortolkning af, hvorvidt ansvaret for udvisning ligger det ene eller det andet sted.

Hvis det radikale forslag vinder flertal, har Fremskridtspartiet foreslået, at der samles de 60 underskrifter blandt folketingsmedlemmerne, der ifølge grundloven skal til for at sætte et

forslag, der er blevet vedtaget efter sidste behandling, til folkeafstemning. Fremskridtspartiet ser en folkeafstemning som det eneste værn, som befolkningen har for at modarbejde den ulykkelige tendens, der tilsyneladende er til, at et antal palæstinensere skal dirigere store dele af Danmark, som de nu vil.

Desværre har regeringens to partier, K og V, svigtet både løfter og vælgere og har afvist en folkeafstemning med den begrundelse, at de vil vente på, at udlændingeloven generelt bliver strammet op. Men det er det rene sludder, for i mellemtiden er loven blevet yderligere udhulet efter det radikale forslag. Jeg har svært ved at forstå, hvorfor ministeren hele tiden forsøger at afspore debatten. Jeg forstår det måske godt, men ministerefen bør ikke gøre det, for det, der sker i dag, er, at loven yderligere bliver udhulet.

Fremskridtspartiet håber og tror, at det store tavse flertal, der er imod at give opholdstilladelse til palæstinenserne, vil tage alvorligt fat i sine danske repræsentanter på tinge og meddele dem, at luften skal renses, og at den folkeafstemning må gennemføres. En folkeafstemning vil sandsynligvis dels medføre flertal for en stramning af flygtningelovgivningen, dels opfylde det, som både Venstres gruppeformand, hr. Ivar Hansen, den konservative gruppeformand, hr. Gammelgaard, og statsministeren inden for de seneste 6 måneder har omtalt som deres ønske, nemlig flere folkeafstemninger.

Samtidig er det jo en kendt sag, at det radikale parti ved Niels Helveg Petersen har sat megen prestige ind på ønsket om flere folkeafstemninger. Hvis man virkelig ønsker det, må man naturligvis belave sig på, at det ikke kun er emner, der passer ind i ens eget kram, der kan sendes ud til en folkeafstemning. Endelig er det vel heller ikke umuligt, at repræsentanterne for landets hæderkronede arbejderparti, Socialdemokratiet, kunne tænkes at støtte kravet om en folkeafstemning, der i hvert fald efter min opfattelse optager samme partis vælgere ikke så lidt.

Vedtages Det Radikale Venstres forslag – og det er der jo desværre noget der tyder på – og forkastes Fremskridtspartiets, så skulle de folketingsmedlemmer, der stemmer for denne særlov, faktisk udstyres med en narrehue, fordi det her ganske enkelt er ført for vidt i det dan-